

November 2016

Det er med stor sorg, at jeg i dag har modtaget besked om, at Mena er blevet slået ihjel i en trafikulykke. Hun gik ude en mørk aften og blev ramt af en hestevogn. Hun blev kørt på hospitalet, men hendes skader var åbenbart meget alvorlige for hun klarede den ikke.

Nogle gange hader jeg det her job. Hader når der kommer en besked fra Andreea der starter med ordene "I am sorry to tell you ...". Hader disse dage hvor min nattesøvn er ødelagt, fordi jeg hele tiden tænker. Tænker på om vi, har gjort det godt nok, om vi kunne have gjort noget anderledes.

Jeg ved jo godt inderst inde, at vi gør det vi kan, med de midler vi nu engang har. Hader tanken om vores fine plejehjem der bare står der og står, til ingen verdens nytte. Hader tanken om, at det kunne være brugt til at give mennesker som Mena et bedre liv. Hader at det skal gøre mig så ked af det hver gang vi mister en af de ældre.

Mena var jo, som nogle af jer nok husker, en afsluttet sag. Mena levede under de mest kummerlige forhold jeg nogensinde har set i Bagaciu. Jeg tror jeg engang skrev, at hvis hun havde været en hund i Danmark, var hun blevet fjernet.

Hele sagen om Mena var dybt ulykkelig, vi gjorde alt hvad vi kunne for hende, men i sidste ende ønskede hun ikke vores hjælp.

De sidste gange vi har været i Bagaciu, har Mena igen været en del af vores tur. Vi har mødt hende alle steder i byen. Set hende sidde på bænke, trapper og på den kolde jord, dybt optaget af at samle plastic. Store stykker plastic som hun igen og igen sad og glattede og foldede sammen. Når vi spurgte hvad hun skulle med disse stykker plastic, fortalte hun, at de skulle lægges på gulvet i hendes hus. Hun samlede og plastic flasker, det var legetøj til hendes børn.

I september mødte vi Mena igen. Hun sad på trappen til forsamlingshuset. Vi satte os ned og talte med hende. Hun var så tynd, at når jeg holdt om hende, kunne jeg mærke alle hendes ribben. Hun var så forfærdeligt beskidt og så græd hun en del. Hun fortalte os, at hun var ked af det, fordi hendes mor og far var døde og nu var hun helt alene i verden.

Det ene øjeblik, var hun i en tid der var engang, det næste øjeblik var hun tilbage i nutiden. Det var et meget bevægende møde.

Kære Mena

Du er nok den mest stædige kone, jeg nogen sinde har mødt i Bagaciu.

Vi ville dig kun alt det bedste, men du ville det anderledes, og det holdt du fast i. Jeg syntes, det var en skidt beslutning du traf, men respekt for, at du holdt fast i dine meninger.

Det gør mig oprigtigt ondt, at du ikke er her mere, og at du skulle herfra på den måde. Men når det er sagt, så er det min tro og mit håb, at du nu er et rigtigt dejligt sted. Et sted, hvor der ikke er drenge der hele tiden driller dig. Et sted, hvor du ikke bliver udsat for de forfærdelige ting, som livet her på jorden har budt dig. Et sted, hvor der er dejligt varmt. Et sted, fyldt med kærlighed og omsorg. Et sted, hvor du igen kan være sammen med din mor og far.

I dag er du blevet begravet, og jeg ved at din grav nu som skik og brug er, er fyldt med plastic blomster. Men når vi kommer næste gang, vil jeg love dig, at vi planter en smuk blomst på din grav.

Sov sødt lille Mena.

Kærlig hilsen

Laila